

skabs- og ikke-selvstyrende landes områder.

Nigerias repræsentant (Wachuku) udtalte, at Portugal måtte acceptere princippet om uafhængighed for Angola og erkende, at det var en fejltagelse at gøre Angola og Mozambique til en del af Portugal.

Den portugisiske repræsentant (Miranda) benægtede de imod hans land rejste anklager og sagde, at Indien ønskede af aflede opmærksomheden fra sin hensigt om en militær invasion af Goa. Portugal var ikke bange for en undersøgelse af arbejdsforholdene i Angola og var gået med til, at den internationale arbejdsorganisation skulle gennemføre en undersøgelse. Det var terrorister, der var skyld i flugten fra den nordlige del af Angola, og efter at portugisiske sikkerhedsstyrker var ankommet, var der udrettet meget for at genoprette fred og ro i Nordangola.

Den sydafrikanske repræsentant (Louw) sagde bl. a., at han og andre tidligere sydafrikanske udenrigsministre havde givet udtryk for Den sydafrikanske Republiks ønske om at samarbejde med afrikanske stater om spørgsmål af fælles interesse og at give praktisk råd og bistand, hvor det var nødvendigt.

Men nu fik den hvide befolkning i Sydafrika at vide af de afrikanske lande, af asiatiske og af visse delegationer fra vestlige lande, at hvad der i Sydafrika var opbygget i tre århundreder, skulle gives ind under den ikke-hvide majoritets kontrol.

Han sagde også, at der kunne eksistere fuld politisk ligeret, dersom hver race i staten havde sin egen politiske udvikling. Dette var regeringens politik. Han mente, at en politik, som gik ud på fredelig, men adskilt sameksistens, ville være løsningen på Sydafrikas raceproblemer og ville betyde lykke og fremgang for alle sydafrikanere — „hvide, sorte, farvede og indiske“.

Efter hans tale bad Liberias repræsentant (Cooper) om ordet og stillede forslag om, at hele talen skulle slettes af forsamlingens officielle tidende. Han trak dog dette forslag tilbage, men foreslog i stedet for, at forsamlingen skulle udtrykke et mistillidsvotum til den sydafrikanske regering eller dens repræsentant på grund af talen, „som forsamlingen misbilligede“. Dette vedtoges efter nogen debat med 67 stemmer for, 1

imod og 20 abstentioner. Af principielle grunde meddelte Belgien, Danmark, El Salvador, Fr ankrig, Island, Norge, Sverige, Storbritannien og USA, at de ikke deltog i afstemningen.

Også præsident Kennedy omtalte i sin tale under generaldebatten den betydning, de nye lande havde, men, sagde han, „jeg overser ikke de traditionelle koloniproblemer, der stadig er tilbage, og som generalforsamlingen er stillet overfor“. Disse problemer vil blive løst ved tålmodighed, god vilje og beslutsomhed. Han sagde, at hans land engang havde været en koloni, og „vi ved, hvad kolonialisme er: udbytning og undertvingelse af de svage ved de stærke, af de mange ved de få, af de regerede, som ikke har sagt ja til at blive regeret, hvilket kontinent, hvilken klasse og hvilken hudfarve det end drejer sig om.“

5. Økonomiske spørgsmål.

Som i tidligere år var spørgsmålet om den ulige fordeling af rigdom og fattigdom mellem de forskellige kontinenter og i det store og hele mellem den nordlige og den sydlige halvkugle et led i nogle indlæg under generaldebatten. Senegals repræsentant (Thiam) sagde, at to tredjedele af menneskeheden levede i lande, der var økonomisk underudviklet. Enten man synes om det eller ikke, sagde han, er striden mellem øst og vest forældet — eller vil være det om kort tid. I stedet for klassekampen vil vi få kampen mellem „de, der har“ og „de, der ikke har“.

Repræsentanten for Niger (Djermakoye) sagde, at en vigtig side af den økonomiske udvikling var organisationen af internationale markeder for tropiske produkter. Dersom afrikanerne forekom at være for afhængige af international bistand, skyldtes det delvis de vanskeligheder, de havde ved at finde tilstrækkeligt stabile markeder for deres varer.

Også sydamerikanske repræsentanter omtalte de økonomiske uligheder i verden og udtalte sig i denne forbindelse anerkendende om det amerikanske finansielle og tekniske hjælpeprogram for latinamerikanske lande, „Alliance for Progress“-programmet.

Præsident Kennedy sagde i sin tale bl. a., at politisk suverænitet var en parodi, såfremt man ikke havde midler imod fattigdom, uvidenhed og sygdom. Dette